

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 880/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na osobnú účasť a vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 2/2014 z 29. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného

porušenia jeho základného práva na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na osobnú účasť a vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 2/2014 z 29. októbra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v právnom postavení žalobcu v konaní v správnom súdnictve sa žalobou podanou na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica (pôvodne Obvodného úradu Banská Bystrica, odbor výstavby a bytovej politiky; ďalej len „okresný úrad“) č. OBÚ OVBP2013-159-2:K1 zo 17. januára 2013. Týmto rozhodnutím okresný úrad ako neodôvodnené zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. RV 20906/2008-MA-II z 10. septembra 2012, ktorým stavebníkovi [REDAKOVANÉ] podľa § 88a ods. 4 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 10 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 453/2000 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, dodatočne povolil stavbu v rozsahu už prevedených (vymenovaných) stavebných prác na stavbe „*Adaptácia podkrovia rodinného domu* [REDAKOVANÉ]“, v [REDAKOVANÉ]. Krajský súd dospel k záveru, že v danom prípade rozhodnutím okresného úradu došlo k zásahu do práva sťažovateľa na súkromie, a tým aj do jeho vlastníckeho práva najmä preto, že dodatočne povolená nadstavba zahŕňala vikier s oknami orientovanými smerom na pozemok žalobcu. Krajský súd súčasne okresnému úradu vytkol neposkytnutie dostatočnej ochrany týchto práv sťažovateľa, keď ako stavebný úrad legalizoval neoprávnenú stavbu v celom rozsahu tak, ako ju sám stavebník postavil bez súhlasu sťažovateľa – suseda, ako aj bez súhlasu stavebného úradu, hoci bolo k dispozícii iné vecné riešenie presvetlenia, než ako ho

realizoval stavebník. Ďalej krajský súd zistil vážny procesný nedostatok, keď prvostupňový správny orgán vykonal ústne pojednávanie 9. augusta 2012 bez prítomnosti sťažovateľa, hoci tento sa z neho ospravedlnil a požiadal o nový termín, čím mal sťažovateľovi znemožniť uplatnenie jeho námietok, návrhov, ako aj práva vyjadriť sa k dôkazom a podkladom rozhodnutia. S poukazom na uvedené rozsudkom č. k. 23 S/61/2013-40 z 18. septembra 2015 rozhodnutie okresného úradu podľa § 250j ods. 2 písm. a) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Na odvolanie pribratého účastníka (stavebníka) najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 7 Sžo 2/2014 z 29. októbra 2015 rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľa zamietol, pretože dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie okresného úradu bolo vydané v súlade so zákonom. Zaoberajúc sa tvrdením sťažovateľa o odňatí možnosti riadne sa zúčastniť stavebného konania, keď pojednávanie 9. augusta 2012 bolo vykonané v jeho neprítomnosti, najvyšší súd poukázal na to, že ústne konanie v tomto prípade nebolo obligatórne, ale okresný úrad ho nariadil s ohľadom na povahu veci a spojil ho s miestnou obhliadkou. Dospel k záveru, že *„pokiaľ stavebný úrad vykonal ústne pojednávanie bez účasti žalobcu, ktorý neúčastí riadne ospravedlnil, takýto postup stavebného úradu nie je možné považovať za vadu konania majúcu za následok nezákonnosť postupu stavebného úradu podmieňujúceho nezákonnosť rozhodnutia. Posúdenie nutnosti účastníka na ústnom pojednávaní stavebného úradu patrí do pôsobnosti stavebného úradu a odvolací súd vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu nezistil, že by stavebný úrad vybočil z hraníc správneho uváženia, keď skutkové zistenia potvrdzujú, že žalobca ako účastník stavebného konania v priebehu konania vzniesol námietky, ktoré boli známe tak účastníkom stavebného konania, ako aj stavebnému úradu a s ktorými sa stavebný úrad, ako aj žalovaný v priebehu stavebného konania aj vysporiadali.“* Najvyšší súd považoval za preukázané, že správne orgány sa vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa, ktoré v predmetom stavenom konaní podal pred vydaním oznámenia z 10. júla 2012 o pokračovaní v konaní o dodatočnom povolení stavby a ktoré námietky boli aj obsahom žaloby. Skonštatoval preto, že postup, ktorý zvolil stavebný úrad a vec prejednal aj bez účasti žalobcu, bol v súlade s § 61 stavebného zákona.

Vo vzťahu k vecnej námietke – tvrdenému zásahu do pokojného užívania susedného pozemku a práva na súkromie a ochranu vlastníctva zabudovaním okien orientovaných

smerom na susedný pozemok najvyšší súd uviedol, že „v čase vydania preskúmaného rozhodnutia žalovaného neexistovala skutočnosť, ktorá by potvrdila pravdivosť tvrdenia žalobcu o narušení jeho práva na pohodu bývania, pretože je nepochybné, že v uvedenom čase s konečnou platnosťou pozemok, na ktoré sú orientované strešné okná - vikiere, je nezastavaný. Skutočnosť, že žalobca mieni v budúcnosti pozemok zastavať, je v danom prípade bezvýznamná.“.

4. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd „ústavne neakceptovateľným spôsobom formalisticky redukoval rozsah súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia krajského súdu mimo jeho zákonných hraníc a relevantné právny normy správneho práva hmotného a procesného aplikoval tak, že tým poprel ich zmysel a účel. Tým nenaplnil svoju ústavnú povinnosť poskytnúť sťažovateľovi svojim rozhodnutím súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy) a spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), čoho sa sťažovateľ nedomohol u správnych orgánov, v čom mu dal za pravdu svojim rozsudkom aj krajský súd.“. Arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľ videl v tom, že najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu bez toho, aby v dôvodoch uviedol, akých konkrétnych právnych pochybení sa krajský súd vo svojom rozsudku dopustil, tak aby tieto pochybenia mali o oporu v konkrétnych ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Ak teda najvyšší súd neuviedol dôvody, pre ktoré zmenil rozsudok krajského súdu a sťažovateľ tvrdí, že tieto ani nie sú dané, najvyšší súd týmto protiústavné zasiahol do autonómnej rozhodovacej kompetencie krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie logicky a vecne správne odôvodnil. Najvyšší súd ani nespochybnil logickosť a vecnosť záverov krajského súdu, čím je jeho postup zjavným prejavom svojvôle, keď bez dôvodov zmenil rozhodnutie krajského súdu.

5. Porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa sťažovateľa spočíva práve v arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti rozsudku najvyššieho súdu, keď najvyšší súd neuviedol dôvody nesprávnosti rozsudku krajského súdu, nezaoberal sa námietkami, ktoré krajský súd ich neposudzoval, pretože už skôr zistené nedostatky v konaní pred správnymi orgánmi postačovali na zrušenie napadnutého správneho rozhodnutia. Bol toho názoru, že najvyšší súd mu v rozpore s požiadavkou čl. 47 ods. 3 ústavy neposkytol ochranu proti nezákonnému postupu správnych orgánov, ktoré

svojou činnosťou a nečinnosťou nezákonne zvýhodnili stavebníka, ktorý konal nezákonne. Porušenie základného práva na súkromie podľa čl. 16 odsek 1 ústavy a vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy konštatované krajským súdom v jeho rozsudku videl sťažovateľ v tom, že najvyšší súd uprednostnil práva nadobudnuté v rozpore so zákonom. Rozhodnutie najvyššieho súd tak označil za ústavne nekonformné a jeho odôvodnenie ústavne neudržateľné.

6. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd negoval princípy stavebného konania a zvýhodnil stavebníka, keď pred krajským súdom sťažovateľ preukázal, že postavením vikierov je porušená zásada prípustnej miery a nevyhnutnosti. Poukázal pritom na výpoveď projektanta stavebníka na pojednávaní na krajskom súde, ktorý uviedol potvrdil, že účel postavenia vikierov má byť presvetlenie priestorov a ten môže byť lepšie dosiahnutý použitím šikmých strešných okien. Sťažovateľ sa práve domáha tohto rámca primeranosti, čo najvyšší súd úplne ignoroval: *„Tým, že najvyšší súd vo svojom rozsudku uprednostnil práva, záujmy a argumenty stavebníka, ktorý postupoval v rozpore s právnymi predpismi pred začatím stavby aj v priebehu stavby, bola rozsudkom najvyššieho súdu porušená rovnosť medzi účastníkmi konania, ako ju garantuje článok 47 odsek 3 Ústavy. Je tým porušený aj článok 12 odsek 1 Ústavy, keďže určite nie je možné považovať za rovnosť v právach uprednostnenie práva nadobudnutého v rozpore s právnymi predpismi. Právo nadobudnuté v rozpore s právnymi predpismi nikdy nemôže byť postavené na roveň práva, do ktorého bolo takýmto nezákonným konaním zasiahnuté. Takáto ochrana protiprávne nadobudnutých práv, ktorú svojim rozhodnutím umožnil najvyšší súd svojim rozsudkom, je protiústavná a ústavne neudržateľná.“*

7. Sťažovateľ poukázal na to, že stavebník svojou protiprávnou činnosťou porušil aj všeobecnú právnu zásadu neminem laedere tým, že *„ako konštatuje krajský súd a najvyšší súd vo svojom rozsudku nevyvracia, poškodzuje práva iného, teda susedného vlastníka pozemku na súkromie podľa článku 16 ústavy a jeho vlastnícke právo podľa článku 20 Ústavy. Práve preto nemôžu byť práva stavebníka dávané do rovnosti s právom vlastníka susedného pozemku. Nakoniec, dnes už je toto možné vyčítať aj zo samotnej Ústavy, a to z tretej vety článku 20 odseku 1, teda že majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Teda nemal by takýto majetok požívať žiadnu ochranu, nieto*

ešte rozsudkom najvyššieho súdu uprednostnenú pred vlastníckym právom a právom na súkromie vlastníka susedného pozemku. Takúto interpretáciu tretej vety odseku 1 v 20. článku Ústavy je možné vyvodit' aj z vývoja právnej úpravy v oblasti stavebného konania, konkrétne pri postihovaní čiernych stavieb, ktoré sú súčasným vývojom právnej úpravy čoraz viac postihované, s cieľom potrestať stavebníkov, ktorí stavajú protiprávne a dokonca takéto stavby využitím štátneho donútenia odstrániť. Odôvodnenie a z neho vychádzajúci záver najvyššieho súdu preto porušuje práva sťažovateľa podľa článku 16 a článku 20 Ústavy a je ústavne neudržateľný.“

8. S ohľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom vyslovil:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a to práva na súkromie podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy SR, vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR, práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3, práva na osobnú účasť a vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo/2/2014 z 29. októbra 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo/2/2014 z 29. októbra 2015 sa zrušuje a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 363,79 € na účet JUDr. Bohumila Nováka, advokáta, do troch dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

16. Všetci účastníci sú si v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. rovní. (čl. 47 ods. 3 ústavy).

17. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

19. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

20. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

21. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (m. m. I. ÚS 13/01, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu z hľadiska ústavnosti vtedy, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

22. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne

poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

23. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Rovnako tak ústavný súd nezosúladzuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

24. Ako z obsahu sťažnosti vyplýva, podstata namietaného porušenia označených základných práv sťažovateľa spočíva v tvrdení nesprávneho právneho posúdenia veci najvyšším súdom, ktoré má svoj základ v ignorovaní podstatných skutkových zistení (možnosť dosiahnuť presvetlenie miestnosti domu inak a vhodnejším spôsobom), no najmä v celkovej arbitrárnosti rozhodnutia najvyššieho súdu, keď tento podľa sťažovateľa nereflektuje jeho podstatné námietky, ktoré konaní neboli riešené, a neuvádza dôvody, pre ktoré mal najvyšší súd rozsudok krajského súdu zmeniť, a preto ho sťažovateľ považuje za neudržateľný. Postup najvyššieho súdu v rozpore ústavnými požiadavkami súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie mal v zmysle sťažnosti viesť k porušeniu základných práv sťažovateľa na ochranu súkromia a ochranu vlastníctva.

II. 1 K dôvodu odmietnutia sťažnosti v časti namietaného porušenia základných práv na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie a rovnosť účastníkov konania v zmysle čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

25. Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že tento vzal do úvahy potrebu rovnováhy práv vlastníkov susediacich nehnuteľností na ich nerušené užívanie, ako to vyplýva z ústavnoprávnej úpravy základných práv v čl. 20 ústavy, ako aj § 124 Občianskeho zákonníka, a tiež aj existujúcu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu (nález sp. zn. III. ÚS 72/2010). Na rozdiel od krajského súdu dospel najvyšší súd k záveru, že postup správnych orgánov oboch stupňov bol v súlade s relevantnými právnymi normami,

vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre rozhodnutie o veci, pričom zastáva názor, že pri posúdení realizácie vykonanej stavebnej úpravy brali na zreteľ potrebu zaistenia rovnováhy pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov správneho konania tak v prípade stavebníka, ako aj sťažovateľa. Stavebný úrad sa podľa názoru najvyššieho súdu nedopustil takého pochybenia v konaní, ktoré by malo za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia. *„Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa nepostupoval správne a v súlade so zákonom, keď podľa § 250j ods. 2 písm. a/, e/ O.s.p. zrušil rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.“*

26. Najvyšší súd neopomenul ani „históriu“ správneho konania v danej veci, v rámci ktorého bolo vydaných viacero rozhodnutí. Dospel k záveru, že *„správne orgány sa vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, ktoré podal v predmetom stavenom konaní pred vydaním oznámenia z 10. júla 2012 o pokračovaní v konaní o dodatočnom povolení stavby, a ktoré námietky boli aj obsahom predmetnej žaloby. Odvolací súd preto konštatuje, že postup, ktorý zvolil stavebný úrad a vec prejednal aj bez účasti žalobcu bola v súlade s ustanovením § 61 stavebného zákona.“*. V závere rozsudku podotkol, že *„V čase vydania preskúmaného rozhodnutia žalovaného neexistovala skutočnosť, ktorá by potvrdila pravdivosť tvrdenia žalobcu o narušení jeho práva na pohodu bývania, pretože je nepochybné, že v uvedenom čase s konečnou platnosťou pozemok, na ktoré sú orientované strešné okná - vikiere, je nezastavaný. Skutočnosť, že žalobca mieni v budúcnosti pozemok zastavať, je v danom prípade bezvýznamná.“*

27. Ústavný súd dospel k záveru, že z rozsudku najvyššieho súdu nevyplývajú sťažovateľom namietané vady. Je koherentný, obsahuje dostatok informácií o skutkovom stave veci z hľadiska konaní predchádzajúcich rozhodovaniu najvyššieho súdu; argumentácia najvyššieho súdu neposkytuje oporu tvrdeniu sťažovateľa o jednostrannosti rozhodovania v prospech stavebníka, ktorému mala byť poskytnutá právna ochrana napriek tomu, že podľa názoru sťažovateľa stavebník porušil požiadavku *neminem laedere*, keď pri prestavbe rodinného domu umiestnil vikierové okná smerom na pozemok sťažovateľa, resp. jeho rodičov, na ktorom plánujú postaviť rodinný dom. Ústavný súd podotýka, že o spornej prestavbe sa koná už viac než desať rokov, pričom, ako vyplýva aj z rozsudku

najvyššieho súdu, sťažovateľ zatiaľ k realizácii tohto zámeru nepristúpil. Najvyšší súd neopomenul rovnocennosť vlastníckych práv z hľadiska ich ochrany (čl. 20 ústavy), venoval pozornosť a posúdil priebeh správneho konania z hľadiska zaistenia procesných práv účastníkov konania. Jeho závery nachádzajú oporu v zistenom skutkovom stave a vychádzajú z logicky a ústavne súladne aplikovaných právnych noriem. Z jeho rozsudku tiež jasne a jednoznačne vyplýva, prečo nepovažoval najvyšší súd rozsudok krajského súdu za správny a súladný so zákonom. Osobitne, ak jedným z argumentov sťažovateľa je potreba poskytnúť ochranu vlastníckemu právu k nehnuteľnosti, ktorá raz v budúcnosti môže byť postavená, no aktuálne neexistuje, teda nemožno ani hovoriť o existencii vlastníckeho práva ku nej ako predmetu ochrany podľa čl. 20 ústavy.

28. Ústavný súd podotýka, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v sebe nezahŕňa záruku úspechu v konaní (II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07). Ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa predstáv účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia týchto práv sťažnosťou pred ústavným súdom. Skutočnosť, že sťažovateľ sa so skutkovým a právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Okrem toho, reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (IV. ÚS 340/04).

29. Ústavný súd podotýka, že povinnosťou súdu je reflektovať zásadné námietky účastníka konania, pričom povahu námietky je oprávnený a povinný posúdiť všeobecný súd a následne sa k nej v odôvodnení svojho rozhodnutia vyjadriť osobitne alebo ju zahrnie pod širšie konštatovanie. Pokiaľ najvyšší súd skonštatoval chybnosť záverov v odvolacom konaní preskúmaného rozsudku krajského súdu, pričom tento rozsudok zmenil, je potrebné, aby poskytol dostatočné odôvodnenie vlastného právneho názoru, nie je však povinný argumentačne reflektovať každý zo záverov krajského súdu. Ako je už uvedené,

rozsudok najvyššieho súdu vo veci sťažovateľa nedáva žiaden dôvod spochybňovať jeho postup a závery. Skutočnosť, že vlastník dotknutej stavby, ktorá bola predmetom stavebného konania, a sťažovateľ ako vlastník susedného nezastavaného pozemku zjavne majú medzi sebou komplikované vzťahy, nie je pre posúdenie zákonnosti správneho rozhodnutia relevantná.

30. Ústavný súd nemohol akceptovať ani námietky sťažovateľa vo vzťahu k čl. 46 ods. 2 ústavy, pretože jeho správna žaloba o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy bola pred správnym súdom riadne meritórne prejednaná a rozhodnutá. Najvyšší súd sa náležite vysporiadal aj s rovným postavením účastníkov v zmysle čl. 47 ods. 3 ústavy a právom na osobnú účasť a možnosťou vyjadriť sa v zmysle § 48 ods. 2 ústavy v stavebnom konaní, pričom vo vzťahu ku konaniu pred súdom sú tieto námietky celkom bezpredmetné. V súvislosti s uvedeným nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 6 dohovoru.

31. Pretože z predloženej sťažnosti a obsahu spisového materiálu je zrejmá neexistencia príčinnej súvislosti medzi rozsudkom najvyššieho súdu a tvrdým porušením práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k tu označeným právam odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II. 2 K dôvodom odmietnutia sťažnosti sťažovateľa v časti tvrdeného porušenia jeho základného práva na ochranu súkromia a ochranu vlastníctva podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a čl. 20 ods. 1 ústavy

32. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany

všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (IV. ÚS 326/07). Medzi takéto práva nepochybne patria aj základné právo na ochranu súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a základné právo na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

33. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že zjavne nie je dané opodstatnenie tvrdeniu sťažovateľa o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, a keďže nepovažoval postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Sžo 2/2014 a jeho rozsudok z 29. októbra 2015 za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený, nemohlo postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom dôjsť ani k porušeniu jeho práva na súkromie podľa čl. 16 ods. 1 ústavy a práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy, ústavný súd poukazuje aj na odôvodnenie v bode 27 tohto uznesenia.

34. Ústavný súd pripomína, že dôvodom odmietnutia sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06), preto ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú aj v tejto časti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

35. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2016